

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobců: a) J. J.
b) M. B.
oba bytem X
oba zastoupeni advokátem JUDr. Petrem Mrázkem
sídlem Pod Klaudiánkou 271/4a, 147 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Městský úřad Dobříš**
sídlem Mírové náměstí 119, 263 01 Dobříš

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí, kterým se řízení vedené pod sp. zn. MDOB/27175/2022/VŽP končí, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému za žalobců na náhradě nákladů řízení částku 8 364,60 Kč, a to k rukám jejich advokáta JUDr. Petra Mrázka, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou domáhají ochrany proti nečinnosti žalovaného a uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí ve věci samé v řízení o odstranění stavby „*rodinný dům, přípojky na inženýrské sítě, zpevněné plochy Dobříš, Jiráskova*“ na pozemku parc. č. XA, parc. č. XB v katastrálním území X (dále jen „stavba“; všechny dále zmiňované pozemky se nacházejí v tomtéž kat. území) vedené pod sp. zn. MDOB/27175/2022/VŽP.
2. Žalobci v žalobě uvedli, že výše specifikované řízení bylo usnesením žalovaného dne 18. 3. 2024 přerušeno do doby pravomocného rozhodnutí o žádosti stavebníka o dodatečném povolení stavby. Žalobci mají za to, že možnost podávat opakované žádosti o dodatečné

povolení byla spojena s právní úpravou obsaženou § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinnou do 31. 12. 2012. Po novelizaci tohoto ustanovení již tato možnost opakovaných žádostí odpadla a lhůta třiceti dnů k podání žádosti o dodatečné povolení stavby je lhůtou procesní propadnou a opakovaná žádost o dodatečné povolení stavby již není schopna vyvolat účinky zamýšlené § 129 odst. 2 stavebního zákona, tj. podání opakované žádosti již nevede automaticky k přerušení řízení o odstranění stavby a projednání žádosti o dodatečné povolení tzv. černé stavby. Protože žalovaný byl ve věci dle žalobců nečinný (tj. nerozhodl ve věci odstranění stavby), podali žalobci Krajskému úřadu Středočeského kraje (dále jen „KÚSK“) dne 19. 3. 2024 žádost o opatření proti nečinnosti. Ten však žádosti nevyhověl, přičemž aproboval postup žalovaného. Žalobci proto navrhli, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat ve věci rozhodnutí, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že si je vědom toho, že podání opakované žádosti o dodatečné povolení stavby bylo učiněno po lhůtě dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, nicméně tuto žádost akceptoval, jelikož ji (stručně řečeno) pokládá za krok správným směrem k vyřešení celé záležitosti. Žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.
4. Žalobci v replice neuvedli nové rozhodné skutečnosti nad rámec podané žaloby.
5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez jednání, jelikož žalobci s tímto postupem výslovně souhlasili a žalovaný na výzvu soudu nesdělil, že by z rozhodnutím bez jednání nesouhlasil. Soud dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
6. Soud předesílá, že v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí (§ 71 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být v řízení vydáno. Zároveň soud předesílá, že pro posouzení věci není podstatné, zda je vydání rozhodnutí z věcného hlediska žádoucí, či zda by bylo vhodnější vyčkat, jelikož takovéto úvahy správnímu orgánu nepřísluší. Správní orgán je povinen rozhodovat v zákonem stanovených lhůtách a případný odlišný postup musí být rovněž právně podložen.
7. Ze správního spisu vyplývá (a mezi účastníky není ani sporné), že oznámením o zahájení řízení č. j. MDOB 131068/2022/Črv ze dne 28. 12. 2022 zahájil žalovaný jako obecný stavební úřad řízení podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, jehož předmětem je nařízení odstranění stavby realizované v rozporu se společným souhlasem vydaným žalovaným pod č. j. MDOB 53208/2021/Mly. Stavebník požádal o dodatečné povolení stavby dne 9. 1. 2023. Žalovaný proto řízení o odstranění stavby přerušil usnesením ze dne 13. 2. 2023. Řízení o dodatečném povolení stavby bylo vedeno pod sp. zn. MDOB/1141/2023 a pravomocně zastaveno usnesením č. j. MDOB/86661/2023/Mly ze dne 12. 10. 2023. Stavebník proti zastavení řízení brojil odvoláním, které bylo rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 25. 1. 2024, č. j. 001065/2024/KUSK, zamítnuto. Rozhodnutí o zastavení řízení tak nabylo právní moci dne 6. 2. 2024. Stavebník podal dne 14. 2. 2024 druhou žádost o dodatečné povolení stavby. Žalovaný následně usnesením č. j. MDOB 20031/2024/Mly ze dne 18. 3. 2024 řízení o odstranění stavby přerušil podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, proti čemuž žalobci podali dne 2. 4. 2024 odvolání, které bylo rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 12. 8. 2024,

č. j. 078169/2024/KUSK, zamítnuto (toto rozhodnutí nebylo součástí původně předloženého správního spisu, nicméně soud nenařizoval jednání za účelem provedení důkazu tímto rozhodnutím, jelikož pro posouzení věci není podstatné, zda o podaném odvolání nebylo rozhodnuto vůbec, či zda bylo zamítnuto).

8. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že KÚSK obdržel dne 19. 3. 2024 podnět žalobců na opatření proti nečinnosti, o němž rozhodl usnesením ze dne 15. 4. 2024, č. j. 050567/2024/KUSK, kterým podnětu žalobců nevyhověl. V projednávaném případě tedy žalobci bezvysledně vyčerpali prostředky, které procesní předpis stanoví k jejich ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 270/2016-32).
9. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvysledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
10. Podle § 80 odst. 1 správního řádu, nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví.
11. Podle § 71 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Odst. 3 tohoto ustanovení stanoví, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba podle písm. a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ, a doba podle písm. b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny. Podle § 71 odst. 4 správního řádu se nedodržení lhůt nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil.
12. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
13. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti.
14. Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že na projednávanou věc se uplatní úprava obsažená v § 71 odst. 1, popř. odst. 3 písm. a) a b) správního řádu, nastane-li některá (či více) ze skutečností tam uvedených. Při prodloužení lhůty pro rozhodnutí hraje roli kromě skutečností uvedených v § 71 odst. 3 písm. a) nebo b) správního řádu i neposkytnutí dostatečné součinnosti účastníkem řízení podle § 71 odst. 4 správního řádu.

15. V projednávané věci je mezi stranami nesporné, že řízení bylo ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno 28. 12. 2022. Od tohoto dne tedy započala běžet lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 71 odst. 1 a 3 správního řádu. Usnesením ze dne 13. 2. 2023 žalovaný dle § 129 odst. 2 stavebního zákona přerušil řízení, neboť vyčkával na výsledek řízení o dodatečném povolení stavby. Mezi stranami je dále nesporné, že o dodatečném povolení stavby bylo pravomocně rozhodnuto dne 6. 2. 2024, a to zastavením řízení.
16. Soud dospěl k závěru, že v souvislosti s pravomocným zastavením řízení došlo k odpadnutí překážky, pro kterou bylo řízení přerušeno. Soud nerozporuje, že žalovaný původně přerušil řízení ze zákonného důvodu v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona. Spornou otázkou mezi účastníky je, zda měl žalovaný řízení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona přerušit i podruhé, a to na základě opakované žádosti stavebníka o dodatečné povolení stavby. Soud je toho názoru, že nikoliv. Povahou lhůty stanovené v § 129 odst. 2 stavebního zákona se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2023, č. j. 3 As 260/2020-42. V něm dospěl k závěru, že lhůta k podání žádosti o dodatečné povolení stavby stanovená v § 129 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013 je lhůtou procesní propadnou. V rozsudku ze dne 6. 5. 2020, č. j. 10 As 407/2019-41, pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že povinnost přerušit řízení dle § 129 odst. 2 stavebního zákona se vztahuje jen na žádosti podané ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení o odstranění stavby, což opakovaná žádost v projednávané věci, jež byla podána více než 1 rok od zahájení řízení o odstranění stavby, není. Závěr žalovaného vyjádřený v usnesení o přerušení řízení ze dne 18. 3. 2024, že je kvůli opakované žádosti (jíž akceptoval) povinen přerušit řízení o odstranění stavby, je tedy nesprávný. Soud k tomu dodává, že skutečnost, že opakovaná žádost o dodatečné povolení stavby již nevede k „automatickému“ přerušení řízení o odstranění stavby, pochopitelně neznamená, že toto řízení nelze přerušit podle jiných zákonných ustanovení, je-li k tomu odpovídající důvod. Žalovaný však v usnesení o přerušení řízení jiný důvod pro přerušení řízení než § 129 odst. 2 stavebního zákona neuvedl.
17. Lze tedy uzavřít, že žalovaný je v řízení o odstranění stavby vedené pod sp. zn. MDOB/27175/2022/VŽP dosud nečinný, neboť toto řízení nebylo završeno žádným rozhodnutím, aniž by pro to byl zákonný důvod. Z výše uvedených důvodů soud posoudil žalobu jako důvodnou, a v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. výrokem I. rozsudku uložil žalovanému v předmětném řízení vydat ve věci meritorní rozhodnutí, a to v žalobci požadované lhůtě.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
19. Žalobci byli ve věci úspěšní, a mají tedy právo na náhradu nákladů řízení. Odměna jejich advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Náklady řízení zahrnují za každého účastníka zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které sestávají z odměny za dva účelné úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby) ve výši 2 480 Kč za úkon podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu (náhrada snižená o 20 % dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrady jedné poloviny hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý úkon podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož je advokátní kancelář, jejímž společníkem je JUDr. Petr Mrázek, plátcem daně z přidané hodnoty, je třeba

k nákladům řízení připočítat též částku ve výši 1 104,60 Kč odpovídající sazbě této daně ve výši 21 % vypočtenou z odměny za zastupování a z náhrad, tedy z částky 4 990 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 8 364,60 Kč je žalovaný povinen uhradit každému ze žalobců k rukám jejich zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s. *per analogiam*), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.). Soud nepřiznal žalobcům náhradu nákladů za repliku podanou k vyjádření žalovaného, jelikož tato replika (pokud jde o rozhodnou otázku – důvodnost přerušení řízení) nepřinesla nic nového nad rámec podané žaloby.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Praha 28. srpna 2024

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
předsedkyně senátu